

РЕШЕНИЕ

№ 4512

гр. София, 06.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 14.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **2646** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.124, ал.1 от Закона за държавния служител (ЗДСл), във връзка с чл.145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Б. В. П., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], офис 1, чрез адв. М. П., срещу Заповед № СП-012 от 16.02.2023 г. на председателя на Комисията за регулиране на съобщенията (КРС), с която на основание чл.90, ал.1, т.5 ЗДСл му е наложено дисциплинарно наказание “уволнение” и на основание чл.107, ал.1, т.3 ЗДСл е прекратено служебното му правоотношение за длъжността „младши експерт“ в отдел „Наземни мрежи“ на Дирекция „Управление на ограничен ресурс“ (УОР) в КРС.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед като издадена при съществено нарушение на административно производствените правила и неправилно приложение на закона. Жалбоподателят поддържа, че не е запознат със заповедите за образуване на дисциплинарно производство срещу него, което нарушило правото му на защита. Твърди, че производството е протекло в рамките на един ден, което е ограничило дисциплинарна наказващия орган (ДНО) да изясни всички факти от значение за случая. Счита, че заповедта е немотивирана, нарушението е посочено бланкетно и без конкретизация по какъв начин е накърнено доброто име на институцията. Не отрича заснемането и разпространението на клип с негово участие в социалните мрежи, но счита, че информацията е интерпретирана неправилно и не доказва, че П. е търсил

интимен контакт с непълнолетно лице. Твърди, че клипът е изготвен противозаконно, поради което дисциплинарното обвинение не може да се основава на него. Сочи, че в обжалваната заповед липсва анализ на обясненията му, дадени пред Дисциплинарния съвет (ДС) на КРС и пред ДНО, както и мотиви относно вината на служителя. Визира нарушение на чл. 91, ал.1 от ЗДСл. Претендира се съдът да постанови решение, с което да отмени заповедта за наложено дисциплинарно наказание, със законните последици.

Ответникът председател на КРС оспорва жалбата чрез юрк. П.. Поддържа, че служителят е извършил вмененото му дисциплинарно нарушение, поради което отговорността му е ангажирана правилно и законосъобразно. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

С Доклад № УОР-156 от 14.02.2023 г. директорът на Дирекция УОР е уведомил председателя на КРС за разпространен в социалните медии клип (<https://www.facebook.com/alensimeonov14/videos/1273494563566584/?extid=NS-UNK-U-NK-UNK-A.-GK1C&mibehtid=D.&ref=sharing>), в който е заснет Б. П., служител от дирекция УОР.

Със Заповед № РД-07-56 от 15.05.2023 г., издадена на основание чл.96, ал.1 от ЗДСл, председателят на КРС е разпоредил на Дисциплинарният съвет при КРС, назначен със Заповед № РД-07-54/14.02.2023 г., да образува дисциплинарно дело срещу Б. П., младши експерт в отдел „Наземни мрежи“ на дирекция „Управление на ограничен ресурс“.

Председателят на ДС при КРС, назначен със Заповед № РД-07-54/14.02.2023 г., е уведомил членовете на съвета за свикано заседание на 15.02.2023 г. На 15.02.2023 г. служителят П. е уведомен за свикания Дисциплинарен съвет и за образуваното дисциплинарно дело № 2/2023 г. относно заснет клип с социалните мрежи, както и за необходимостта да предостави обяснения пред ДС.

Установява се от протокол за проведено на 15.02.2023 г. заседание на ДС при КРС, че Б. П. се е явил лично пред съвета, бил е запознат с Доклад № УОР-156 от 14.02.2023 г. на директора на Дирекция УОР и с резолюцията на председателя на КРС по доклада от 14.02.2023 г.

П. обяснил, че не отрича показаното в клипа и публикуваната кореспонденция от чата в социалната мрежа. Посочил, че лицето, с което е общувал е възрастен мъж, а не непълнолетен. П. решил да си уговори среща с въпросното лице, за да го разобличи като лице, което се представя под чужда самоличност. Вместо това заснетият клип представял ситуацията по начин, който той въобще не си е представял. В допълнение П. заявил, че е бил задържан от полицейски служители от 05 РПУ на СДВР за срок от 24 часа и към настоящия момент не му е известно срещу него да е образувано досъдебно производство.

След изслушването на г-н П., Дисциплинарният съвет обсъдил и анализирал събраните по делото доказателства, ведно с обясненията на лицето. Въз основа на тях е приел, че поведението на служителя в публикуваните материали на посочената интернет страница уронва престижа на КРС, като независим регулаторен орган. Поведението противоречало на добрите нрави и морала, тъй като в публичното пространство се съдържа информация за това, че служител на КРС чрез чат е

изписвал нецензурирано съдържание до друго лице. При представянето на тази информация служителят не отричал този факт. По време на изслушването това също не било отречено от служителя, като той изрично посочил: „Написаното в чата е мое“. Като допълнителна тежест на извършеното, а именно уронване на престижа на държавната служба, е съобразен фактът, че във видеото се коментира и това, че служителят в чата е предоставил мобилен телефон, който Дисциплинарната комисия констатира, че е негов, като също така се посочва, че е държавен служител в областта на телекомуникациите.

В обобщение ДС е приел, че с поведението си П. не е изпълнил нормативното изискване, че държавният служител е длъжен да има поведение, което да не уронва престижа на държавната служба. С оглед на горното е предоставил становище, че с поведението си в горепосочения видеоклип, Б. П. е извършил нарушение на чл. 89, ал. 2, т. 5 от ЗДСл във връзка с чл.28, ал.1 от ЗДСл и чл.17, ал.1 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация, поради което дисциплинарна наказващият орган може да наложи на Б. П. наказание по чл. 90, ал. 1, т. 5 — уволнение в сроковете по чл. 94, ал. 1 от ЗДСл.

На 15.02.2023 г. на служителя е връчена покана за даване на обяснения по чл.93, ал.1 от ЗДСл относно публикуван клип в социалните мрежи на адрес (<https://www.facebook.com/alensimeonov14/videos/1273494563566584/?extid=NS-UNK-UNK-UNK-A.-GK1C&mibehtid=D.&ref=sharing>).

В указания срок служителят представил писмени обяснения, според които в предоставеното видео не се съдържат компрометиращи и уличаващи го в извършване на незаконосъобразно деяние факти, а Интернет платформата давала възможност за всякакъв вид манипулации. Описано е съдържанието на клипа, от който се виждало как върви по улицата, след което следвала провокация и последващо противозаконно лишаване от право на свободно придвижване – престъпление, което според П. е извършено спрямо него поне два пъти. Никъде в клипа не се посочвало, че в случая е налице виртуален чат с неустановено лице като пол и възраст, а това била организирана група за събиране на средства от „скандали“ чрез провокация към противозаконни деяния. Не било установено със съответни технически средства дали записът отговаря на изготвянето за време и място, същият не бил иззет от органите на МВР, не бил изследван за автентичност и не бил годно доказателствено средство. В заключение служителят посочил, че не е извършил дисциплинарно нарушение.

За изслушването на служителя от ДНО е съставен протокол от 16.02.2023 г., удостоверяващ проведена процедура по чл.93, ал.1 от ЗДСл в 16:50 часа.

Издадена е оспорената Заповед № СП-012 от 16.02.2023 г. на председателя на КРС, с която на служителя е наложено дисциплинарно наказание “уволнение” и е прекратено служебното му правоотношение. ДНО изцяло е възприел установената от ДС фактическа обстановка, а именно, че видно от публикувани материали на Интернет страница поведението на служителя уронва престижа на КРС като независим регулаторен орган. Приел е за безусловен факта, че служителят е бил заснет в клип, което той и не отричал, нито пред Дисциплинарния съвет, нито при изслушването пред дисциплинарно наказващия орган. Посочено е в заповедта, че поведението на П. противоречи на добрите нрави и морала, тъй като в публичното пространство се съдържа информация за това, че служител на КРС чрез чат е изписвал нецензурирано съдържание до друго лице. При представянето на тази информация

служителят не отричал този факт. По време на изслушването пред Дисциплинарния съвет това обстоятелство също не било отречено от служителя. Допълнителна тежест на извършеното, а именно уронване на престижа на държавната служба бил фактът, че във видеото се коментира, че служителят в чата е предоставил мобилен телефон, за който Дисциплинарната комисия е констатирала, че е негов, като също така се посочва, че е държавен служител в областта на телекомуникациите. Независимо от подбудите с поведението си П. не бил изпълнил нормативното изискване, че държавният служител е длъжен да има поведение, което да не уронва престижа на държавната служба.

Така описаното деяние е квалифицирано като нарушение на чл. 89, ал. 2, т. 5 от , във връзка с чл.28, ал.1 от ЗДСл и чл.17, ал.1 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация, като предвид тежестта на извършеното нарушение на П. е наложено наказание по чл. 90, ал. 1, т. 5 от ЗДСл - уволнение.

Заповедта е връчена на 17.02.2023 г. и оспорена с жалба от 01.03.2023 г. – в срока по чл.149, ал.1 АПК, вр. чл.124, ал.1 ЗДСл, от легитимирано по смисъла на чл.147, ал.1 АПК лице и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, по следните правни съображения:

При служебната проверка по чл.168, ал.1, вр. чл.146 АПК, съдът констатира, че актът е издаден от компетентен административен орган по чл.92 ЗДСл и чл.5, ал.1, т.4 от УП на КРС – орган по назначаване в КРС. Спазена е формата по чл.97, ал.1 от ЗДСл, вкл. с описание на извършеното от служителя нарушение, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, както и доказателствата, които го потвърждават. Противно на твърденията на жалбоподателя, описанието на поведението му в оспорената заповед е конкретизирано достатъчно до степен да разбере повдигнатото му дисциплинарно обвинение и да организира защитата си срещу него. Касае се за поведение на служителя в публикуван клип на посочена интернет страница, което е квалифицирано като уронващо престижа на КРС и противоречащо на добрите нрави и морала, тъй като в публичното пространство се съдържа информация за това, че служител на КРС чрез чат е изписвал нецензурирано съдържание до друго лице.

Съгласно чл.96, ал.1 от ЗДСл преди да наложи дисциплинарно наказание по чл. 90, ал. 1, т. 4 и 5, дисциплинарно наказващият орган взема становището на дисциплинарния съвет, който образува дисциплинарно дело по негово нареждане. В случая, със Заповед № РД-07-56 от 15.05.2023 г. председателят на КРС е разпоредил на Дисциплинарният съвет при КРС да образува дисциплинарно дело срещу Б. П., младши експерт в отдел „Наземни мрежи“ на дирекция „Управление на ограничен ресурс“. По делото не е представена изрична заповед на председателя на ДС при КРС за образуване на дисциплинарно дело, макар в покана до служителя от 15.02.2023 г. за участие в заседание на ДС П. е уведомен, че срещу него е образувано Дисциплинарно дело № 2.

Предвид наличието на заповед по чл.96, ал.1 от ЗДСл, с която органът по назначаване разпореджда свикване на ДС при КРС и изпратените до членовете на ДС и до уличения служител покани за заседание на ДС на 15.02.2023 г. съдът приема, че липсата на изричен акт за образуване на дисциплинарно дело не е съществено процесуално нарушение – такова, което е нарушило правото на защита на уличеното лице да разбере повдигнатото му дисциплинарно обвинение и да организира защитата си

срещу него.

Видно от протокола за проведено заседание на ДС на 15.02.2023 г. на него П. е запознат с Доклад № УОР-156 от 14.02.2023 г. на директора на Дирекция УОР и положена върху доклада резолюция на председателя на КРС – „До дисциплинарния съвет - за становище и образуване на дисциплинарно дело“. Действително, докладът от 14.02.2023 г. е лаконичен – уведомява органа по назначаване за разпространен в социалните мрежи клип, в който е заснет служител на дирекция УОР. Предвид наложеното на П. наказание именно за поведението му в клипа, станал обществено достояние на широка аудитория чрез социалните мрежи, съдът приема, че с уведомяването му за доклада от 14.02.2023 г. и за резолюцията на органа по назначаване върху него „За Дисциплинарен съвет“, служителят е наясно в какви факти и обстоятелства е уличен, както и, че същите ще бъдат разследвани в дисциплинарна процедура, поради което не е накърнено правото му на защита.

На 15.02.2023 г. ДС при КРС е заседавал в състава, определен със Заповед № РД-07-54 от 14.02.2023 г. на председателя на КРС, издадена на основание чл.95 от ЗДСл.

По изложените съображения съдът намира за спазена процедурата по чл.95, ал.1-4 и чл.96, ал.1-4 от ЗДСл.

Процесното дисциплинарно наказание е наложено в сроковете по чл.94, ал.1 от ЗДСл предвид откриване на всички данни за нарушението на 16.02.2023 г. с получаване от страна на органа по назначаване на доклада на председателя на ДС. Действията са извършени на 08.02.2023 г., докладът на директора на Дирекция УОР в КРС с данни за клипа е от 14.02.2023 г., наказанието е наложено на 16.02.2023 г., т.е. в срока по чл.94, ал.1 от ЗДСл.

Както се сочи в жалбата, прави впечатление краткият срок между откриване на нарушението и налагане на наказанието. Тук е мястото да се отбележи, че случаят не се отличава със значителна фактическа сложност. Установен е разпространен клип в социалните медии, с продължителност около 25 минути, с участието на държавен служител. Спорна от материална страна е преценката дали поведението на служителя в клипа и станалите известни от него обстоятелства уронва престижа на службата. Съдът приема, че тази преценка може да се формира в рамките на визираните 3 работни дни (14, 15 и 16 февруари 2023 г.).

Съгласно чл.93, ал.1 от ЗДСл дисциплинарно наказващият орган е длъжен преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша държавния служител и да му даде срок за писмени обяснения, да събере и оцени посочените от него доказателства. Представен е протокол от 16.02.2023 г., удостоверяващ изслушване на служителя от ДНО в 16:50 часа. В документа не са отразени зададени въпроси или предоставени от П. обяснения. Предвид наличието и на писмени обяснения на служителя, които са възпроизведени в оспорената заповед, съдът намира за спазена и процедурата по чл.93, ал.1 от ЗДСл. Непосредствено преди налагане на наказанието, на служителя е предоставена възможност да даде обяснения по повдигнатото дисциплинарно обвинение.

Според съда, предоставените от П. подробни писмени обяснения също са указание, че служителят е наясно с фактите и обстоятелствата по случая, респ. е упражнил правото си да предостави своята гледна точка по него. Обясненията му, дадени както пред ДС, така и лично пред ДНО, подробно са възпроизведени в оспорения акт, поради са неоснователни възраженията за тяхното необсъждане от ДНО. Не съществува императивна уредба относно формата, в която следва да бъде обсъдена защитната теза

на уличеното лице, поради което константно се приема в съдебната практика, че издаването на акт в противен смисъл е достатъчно указание, че тези възражения не са възприети от наказващия орган. Не се установява и това твърдяно нарушение.

По изложените съображения съдът приема, че в хода на дисциплинарното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на уличеното лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил акт в противен смисъл.

По материалната законосъобразност на заповедта:

По силата на вменената за нарушена разпоредба на чл.28, ал.1 от ЗДСл при изпълнение на служебните си задължения и обществения си живот държавният служител е длъжен да има поведение, което да не уронва престижа на държавната служба и да съответства на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация (КПСДА). В идентичен смисъл е установената от ДНО за нарушена норма на чл.17, ал.1 от КПСДА - при изпълнение на служебните си задължения и в обществения си живот, включително при използването на информационни и комуникационни технологии, служителите в държавната администрация следват поведение, което не уронва престижа на държавната служба.

Визираните норми разширяват дисциплинарната отговорност на държавните служители като изискват от тях определено поведение не само във връзка с прякото изпълнение на служебни задължения, но и в обществения живот, т.е. в извънработно време и извън местоработата, вкл. при използването на информационни и комуникационни технологии. Както е посочено в Тълкувателно постановление (ТП) № 3 от 07.06.2007 г. по тълк. д. № 4/2007 г. на ОСС на ВАС, дисциплинарна отговорност се ангажира и в случаите на действия, с които са допуснати правонарушения по други действащи в държавата закони или са морално укорими, дори когато деянието не е свързано с изпълнение на служебни задължения. Макар с него да е дадено задължително тълкуване на хипотеза на налагане на най-тежкото наказание "уволнение" по чл. 239, ал. 1, т. 5 ЗМВР (отм.) за "поведение, несъвместимо с морала и действия, уронващи престижа на службата", съдът го намира за относимо към настоящия случай, изискващ тълкуване на поведението на служителя, което уронва престижа на държавната служба, вкл. когато не е свързано с изпълнение на служебни задължения, а с негови действия и поведение извън „службата“. За да „урони престижа на службата“, поведението трябва да има негативен отзвук за съответната държавна структура.

Според тълкувателния акт на ОСС на ВАС обществените отношения едновременно се регулират от различни социални норми: правни, морални, религиозни. Моралът представлява система от принципи, понятия и неписани правила за нравствено поведение в обществото към определен исторически момент, постепенно формирани като общопризнати изисквания за поведение във всички области на обществения живот. Възникват, когато има ясни критерии и разбирания за това кое е дължимото поведение на човека към обществото, прави се разграничение какви са моралните права и задължения, а при съпоставяне между фактическото и дължимото поведение се дава морална оценка. Поведение, несъвместимо с морала, може да представлява действие или бездействие. А действие, уронващо престижа, безспорно

изисква външно изразен волеви акт на нарушителя.

След постановяване на ТП № 3 от 07.06.2007 г. на ОСС на ВАС етичните норми са кодирани в Етични кодекси за поведение, с което вече са санкционирани от държавата, поради което в тази му част постановлението на ОСС на ВАС не съответства на действащото законодателство (етичните норми са неписани правила за поведение и не възникват на основата на властнически актове. Включването им в Етичен кодекс не променя тази им особеност. Поради това по принцип не се санкционират от държавата).

Относимо е даденото в ТП № 3 от 07.06.2007 г. тълкуване на втория кумулативно свързан елемент на фактическия състав на чл. 239, ал. 1, т. 5 ЗМВР (отм.), а именно "действието да е уронващо престижа на службата". Под "престиж на службата" следва да се разбира авторитетът на полицията (в случая на КРС) пред обществото, на което тя служи. Неспазването на служебната етика, незачитането на установения обществен ред може да има за последица *намаляване или загуба на общественото доверие* в полицията, да доведе до липса на обществена подкрепа за цялостната полицейска дейност. Затова чл. 239, ал. 1, т. 5 ЗМВР (отм.) изисква деянието да е "уронващо престижа", т. е. не е задължително престижът вече да е уронен. Достатъчно е поведението да е от такова естество, че реално да застрашава с *намаляване или загубване на доверие от страна на обществото* в полицейската институция (в случая на КРС). Не е необходимо деянието да е извършено на публично място. Но е задължително действията да са станали или да е възможно да станат *достояние и на други лица*, което би се отразило *негативно върху авторитета* на Министерството на вътрешните работи.

Специфичното в случая е, че уличаващият клип е създаден от частно лице, което безспорно няма правомощия „да залавя престъпници“, както гръмко е обявено в него. Шокираща е намесата на младите хора, създали клипа, в частната сфера на друг човешки индивид, вкл. чрез постоянното му заснемане в продължение на близо половин час и разпространението на клипа в социалните мрежи. В тази връзка е обосновано позоваването на жалбоподателя на личните права по чл.32, ал.1 и ал.2 и чл.34, ал.1 от Конституцията на Република България. Тук е мястото да се посочи, че защитата на тези лични права не може да засяга обществения интерес от спазване на установения в обществото порядък, ред и морал. Казано с други думи – защитата на лични права не може да засяга нечийи други лични права, а ако ги засяга – изисква се преценка на баланса между конкретните засегнати интереси. В случая това са правото на личен живот и тайната на кореспонденцията, но съгласно чл.8, ал.2 от ЕКПЧ е допустимо ограничаване на тези права в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на *другите*. Когато живеем в общество, безспорна рамка на личните ни права са правата на другите граждани, които също са конституционно защитени, вкл. от норми с абсолютен характер, т.е. които не могат да бъдат ограничени като правото на живот по чл.2 от ЕКПЧ и

забраната по чл.3 от ЕКПЧ за нечовешко или унижително отнасяне. Освен правото на личен живот, както ЕКПЧ, така и Конституцията на Република България, установява и други защитими основни права като свобода на словото по чл.10 от ЕКПЧ, чл.39, ал.1 от Конституцията - всеки има право да изразява мнение и да го разпространява чрез слово - писмено или устно, чрез звук, изображение или по друг начин и чл.41, ал.1 от Конституцията - всеки има право да търси, получава и разпространява информация. Като граждани на обществото всички имаме както права, така и задължения (чл.26, ал.1 от Конституцията), сред които безспорно са спазването на законите на страната, вкл. тези, които уреждат най-тежко санкционираните деяния по Наказателния кодекс.

Предметът на настоящия спор не налага разискване какво е породило съзнанието на заснелите клипа млади хора, че имат право (а те нямат такова право) не само на шокиращата намеса в чужда правна сфера, но и да „залавят престъпници“. За целите на настоящия съдебен процес е релевантно разделението по чл.89, ал.4 от ЗДСл - държавният служител носи дисциплинарна отговорност, независимо че деянието му може да е основание за търсене от него и на друг вид отговорност. По тази причина съдът не приема, че отмяната на заповедта за задържане по чл.72-74 ЗМВР или прекратяването на наказателното производство за престъпление по чл.155а от НК имат отношение към законосъобразността на наложеното дисциплинарно наказание. По аргумент от чл.89, ал.4 от ЗДСл се касае за различни фактически състави и различен вид отговорности. Както много точно е посочено в цитираното вече ТП № 3/2007 г. на ОСС на ВАС: „Заради разширения обхват на дисциплинарната отговорност на държавните служители в МВР (съобразно действащото законодателство изложеното важи за всички държавни служители) няма значение дали деянието представлява и престъпление или административно нарушение. За целите на дисциплинарното производство е достатъчно, че с деянието е *нарушен установеният обществен ред в държавата и поведението се оценява като несъвместимо с морала*. Законодателят не е вменил в задължение на наказващия орган да дава правна квалификация на поведението на служителите съобразно цялото действащо законодателство, тъй като ръководните органи в МВР не са правораздавателни органи“.

С други думи – решаването на спора относно законосъобразността на наложеното дисциплинарно наказание не изисква даване на правна квалификация на нечие друго евентуално противоправно поведение – в случая на лицата, заснели клипа. По същата причина съдът намира за ирелевантни повдигнатите в жалбата въпроси, че клипът е изготвен противозаконно, не е проверена неговата автентичност или не е иззет от МВР. Клипът в случая е средството, чрез което до дисциплинарна наказващия орган е достигнала информация за определено поведение на държавен служител от същата администрация. Факт е, че П. не отрича както своето поведение в клипа, така и наличието на предхождащ клипа частен чат с друго лице. Изнесените в клипа детайли от този частен чат действително следва да бъдат цензурирани преди да бъдат възпроизведени, т.е. чатът съдържа нецензурирани думи. Спорът е дали това поведение на служителя уронва

престижа на държавната служба и в частност на КРС.

Човешките индивиди неминуемо живеят в общество и като социални същества следва да се съобразяват със съвременните постижения на това общество, вкл. като приемат възможността личното им поведение да бъде медиен обект (посочи се, че е без значение дали това е в нарушение на чл.32 от Конституцията) или обект на общодостъпно разпространение в социалните медии. Това е съвременното развитие на обществото ни и след като по силата на чл.28, ал.1 от ЗДСл и чл.17, ал.1 от КПСДА дори в общественения си живот държавният служител е длъжен да има поведение, което да не уронва престижа на държавната служба, той е длъжен да съобразява поведението си с обществените норми съобразно развитието на обществото в даден момент. По изложените съображения съдът не споделя защитната теза на жалбоподателя, че дисциплинарното обвинение не може да се основава на разпространения в социалните мрежи клип. Служителят не отрича съществуването на клипа и той е средството, чрез което до ДНО е достигнала информация за определено негово поведение.

Събитията преди 08.02.2023 г. се установяват от представено от жалбоподателя Постановление от 21.04.2023 г. по ДП № 295/2023 г. по описа на ОУ-СДВР и пр.пр. № 3039/2023 г. по описа на СРП. През м.декември 2020 г. А. С. С., Л. Ж. Ж., Д. Д. Д., И. Б. Я., Д. В. К. и В. В. Д. сформирали група „Ловци на педофили“ с цел разобличаване на хора, които комуникират в Интернет пространството с малолетни и непълнолетни лица. За целта, всеки от участниците се направил профил в различни сайтове за запознанства като [gerime.com](https://www.gerime.com), F., I., S.. Към групата постепенно се присъединили различни непълнолетни лица, използвани като „примамки“, сред които и 15-годишният И. Д. Т.. Б. В. П. имал профил в сайт за запознанства [gerime.com](https://www.gerime.com). Около 2 месеца преди 08.02.2023 г. Б. П. писал от своя профил в сайта [gerime.com](https://www.gerime.com) на А. С., който се представил като 13-годишно момче. Впоследствие двамата продължили чат-а си чрез V., като през цялото време А. С. се представял като 13-годишно момче. *В същите разговори П. споделил възрастта си и сферата, в която работи.*

Тук е мястото да се отбележи, че на съдържащия се в преписката клип са ясно различими и доловими единствено думите на А. С., докато думи на Б. П. не се чуват. В продължение на близо 25 минути А. С. задава провокиращи въпроси на П. и обсъжда техни предходни чатове. Към средата на клипа, при прочитане на чатовете между двамата, С. ясно произнася, че П. е „държавен служител в сферата на телекомуникациите“ – обстоятелство, което му е станало известно от разменена информация в чатове.

На 02.02.2023 г. П. и С. си разменили снимки чрез V., като С. използвал снимката на 15-годишния И. Д. Т., който отишъл на срещата на 08.02.2023 г. Събитията от 08.02.2023 г. се установяват от приложения клип и са описани в цитираното Постановление от 21.04.2023 г. по ДП № 295/2023 г. по описа на ОУ-СДВР и пр.пр. № 3039/2023 г. по описа на СРП, с което наказателното производство е прекратено.

От съвкупната преценка на събраните по делото доказателства се установява, че П. е допуснал, макар и в частна кореспонденция, да посочи сферата, в която работи и това да стане масово достояние, а именно, че е „държавен

служител в сферата на телекомуникациите“. Съвременното развитие на обществото безспорно допуска наличието на регистрация на профил в различни Интернет сайтове. Установяването на извършени престъпления в тази връзка е единствено в правомощията на правоохранителните органи, а не на частни лица. Безспорно, държавният служител е възприел поведение по използване на съвременните Интернет възможности, като е регистрирал свой профил в Интернет сайт и е установил връзка с лица, в чиято идентичност не може да бъде сигурен. Дотук се касае за широко използвани в ежедневието на всеки гражданин легални възможности. От всяко пълнолетно и вменияемо лице се очаква да е наясно с това, че в сферата на Интернет контактите не съществува сигурност относно самоличността на насрещната страна. Размяната на интимна информация чрез час в Интернет сайт, особено в сфера, чувствителна за обществото и граничеща със забраненото от закона, безспорно представлява поведение в обществения живот, което служителят е длъжен да съобразява по силата на чл.28, ал.1 от ЗДСл и чл.17, ал.1 от КПСДА.

Според съда е без значение достоверността на изнесените в клипа данни, доколкото в обществото ни ежесекундно се консумира непроверена електронна информация. Факт е, че държавен служител е допуснал чрез интернет контактите си да стане публично известна информация, че е възможно „държавен служител в сферата на телекомуникациите“ да е установил контакт с непълнолетно лице с намеци за интимни отношения с него. Дали тази информация е вярна или не, е въпрос на проверка и преценка от съответните компетентни органи, какъвто дисциплинарнонаказващият орган безспорно не е. За последния обаче е релевантно имат ли служителите от поведената му администрация поведение в обществото, съобразено с нормите на чл.28, ал.1 от ЗДСл и чл.17, ал.1 от КПСДА.

Съдът приема, че с поведението си от 08.02.2023 г. и станалите известни във връзка с него факти и обстоятелства Б. П. е допуснал частният му живот, безспорно защитен от разпоредбите на чл.32 и чл.34 от Конституцията на Република България, да стане публично известен, което е друга конституционно защитима ценност. По силата на чл.41, ал.1 от Конституцията всеки има право да търси, получава и разпространява информация. Безспорно ограничението на това право са чуждите лични права, т.е. осъществяването на едно право не може да бъде насочено срещу правата и доброто име на другите граждани, както изрично е посочено в конституционната норма. Но евентуално нейно нарушение от лицата заснели клипа, не заличава факта, че в обществото е станала публично достъпна и известна определена информация относно конкретен държавен служител. Казано с други думи – ако Б. П. нямаше профил в сайта *gerite.com* и не беше осъществил чрез него контакт с лице с неустановена самоличност, *при който контакт си е позволил да сподели сферата, в която работи*, не би се стигнало до събитията от 08.02.2023 г. Тези негови действия имат целенасочен и волеви характер, поради което за съда е безспорна субективната страна на нарушението под формата на умисъл.

При съобразяване с указанията, дадени в ТП № 3/2007 г. на ОСС на ВАС, а именно, че не е задължително престижът на службата вече да е уронен, а е

достатъчно поведението да е от такова естество, че реално да застрашава с *намаляване или загубване на доверие от страна на обществото* в държавната институция, което да се отрази негативно на нейния авторитет, съдът приема, че поведението на Б. П. на 08.02.2023 г. и станалите известни във връзка с него факти и обстоятелства правилно се квалифицирано като поведение, уронващо престижа на службата, респ. като нарушение на чл.28, ал.1 от ЗДСл и чл.17, ал.1 от КПСДА.

Младите хора, заснели клипа, имат право да бъдат недоволни от поведението на граждани, които търсят интимен контакт с малолетни и непълнолетни лица. Когато стане ясно, че това са държавни служители, безспорно недоволството им се засилва, защото по презумпция те са тази част от обществото, която трябва да осигури защитата на правата и свободите на другите негови членове. Не случайно, в клипа А. С. подчертава, че П. е държавен служител. Според съда е дължимо заключение, че П. е позволил едно обществено нетърпимо и морално укоримо поведение да се свърже с „държавен служител в сферата на телекомуникациите“.

Нарушението на етичните правила за поведение на служителите в държавната администрация е самостоятелно основание по чл.89, ал.2, т.5 ЗДСл за налагане на дисциплинарно наказание. Съгласно чл.91, ал.1 от ЗДСл при определяне на вида и размера на дисциплинарното наказание се вземат предвид: тежестта на нарушението и настъпилите от него последици за държавната служба или за гражданите; формата на вината на държавния служител; обстоятелствата, при които е извършено нарушението и цялостното служебно поведение на държавния служител. Относно последното обстоятелство от писмо на ответника от 31.03.2023 г. се установява, че Б. П. няма наложени други дисциплинарни наказания и със Заповед от 13.03.2020 г. е повишен в ранг от V-ти младши в IV-ти младши. Следва да се даде превес на тежестта на конкретното нарушение на етични норми, свързани с престижа на държавната служба, поради което преценката на органа да наложи най-тежкото по степен наказание е правилна и законосъобразна.

По изложените съображения и като е достигнал до извод за наличие на основание по чл.89, ал.2, т.5, вр. чл.90, ал.1, т.5 ЗДСл за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ и основание по чл.107, ал.1, т.3 ЗДСл за прекратяване на служебното правоотношение, административният орган е постановил оспорената заповед при правилно приложение на закона. Общите разпоредби на чл.6, ал.1-5 от АПК уреждат принципа на съразмерност, като дават правна уредба на противоречието на между частен и обществен интерес. Принципно, административните органи действат в рамките на правомощията си, установени от закона (чл.4, ал.1 от АПК), за целите, на основанията и по реда, установени от закона (чл.4, ал.2 от АПК), като се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел (чл.6, ал.5 от АПК) и упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо (чл.6, ал.1 от АПК). Съотношението между общ и частен интерес е уредено в чл.6, ал.2 АПК, а именно административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава.

Изисквания при изпълнение на държавната служба са уредени в чл.4, ал.1 от ЗДСл - държавният служител при изпълнение на своята служба се ръководи от: закона и законосъобразните актове на органите на държавната власт; спазването и защитата на правата, законните интереси и свободите на гражданите и интересите на държавата. Законодателят е установил високи стандарти и изисквания при изпълнение на държавната служба, които служителите следва да спазват, вкл. и с поведението си в обществения живот, т.е. извън службата. Когато поведението на конкретен държавен служител е обществено и морално укоримо, до степен на наказуемост, то надделява общественият интерес членовете на обществото да се приучат към спазване на законите и към изпълнение на обществените си задължения, вкл. спрямо уязвимите групи в това общество. Общественият интерес да се гарантира защита на здравето и морала, на правата и свободите на другите граждани следва да вземе превес над правата на индивида.

По изложените съображения в настоящия случай съдът не приема, че е нарушен баланса между частен и обществен интерес. Липсват данни за засягане на права и законни интереси на жалбоподателя в по-голяма степен от най-необходимото за постигане на законовата цел при невъзможност за налагане на друга, по-лека дисциплинарна мярка съобразно обществения интерес да не се допуска нарушаване на правата и интересите на другите граждани в обществото. По изложените съображения са неоснователни доводите на жалбоподателя за несъответствие на отказа със законовата цел по смисъла на чл.146, т.5 от АПК.

На основание чл.172, ал.2 от АПК е дължимо отхвърляне на оспорването.

При този изход на спора на основание чл.143, ал.3 АПК ответникът има право на сторените в производството разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. съгласно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното, Административен съд София – град, I отделение, 69-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. В. П., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], офис 1, чрез адв. М. П., срещу Заповед № СП-012 от 16.02.2023 г. на председателя на Комисията за регулиране на съобщенията, с която на основание чл.90, ал.1, т.5 ЗДСл му е наложено дисциплинарно наказание "уволнение" и на основание чл.107, ал.1, т.3 ЗДСл е прекратено служебното му правоотношение за длъжността „младши експерт“ в отдел „Наземни мрежи“ на Дирекция „Управление на ограничен ресурс“ в КРС.

ОСЪЖДА Б. В. П., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], офис 1, чрез адв. М. П., да заплати на Комисията за регулиране на съобщенията юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ:

